

[Lone Dybkjær]

Så er regeringen inde på en bedre publikumsbetjening – nu skal vi lave en mægtig PR-indsats for det dér. Det kan da sådan set være udmærket; jeg synes bare, det er en lidt for forenklet fremstilling af, hvad det trods alt også handler om. Det kan godt være, det i visse sektorer kunne være meget ønskeligt med et lidt mere venligt og imødekomende personale, der var meget kundeorienteret. Vi kender jo alle sammen fra vores dagligdag eksempler, hvor det ikke har været tilfældet. Det handler også om, at man kan være presset f.eks. i de sociale forvaltninger, og så handler det måske navnlig om, at man i en lang række sammenhænge har embedsmænd med temmelig meget tid, som er sikre på altid at have ret over for nogle private, f.eks. erhvervsvirksomheder eller andre, som er i en i denne situation ikke magtfuld position. Jeg synes, man skal prøve også at diskutere nogle af de ting og prøve at sikre, at der kommer en lidt bedre magtbalance mellem embedsmændene og andre personer, der på en eller anden måde bliver afhængige af de embedsafgørelser, der træffes. Jeg tror, den side er nok så vigtig som den PR-virksomhed, man nu skal drive fra det offentliges side.

Så er der endelig spørgsmålet om – og det hænger dette jo snævert sammen med – personalepolitikken, hvor regeringen i høj grad har fokuseret på lederudviklingen. Det er også vigtigt, men man må nok spørge sig selv om, hvad der skal ske med de øvrige 90 pct., nemlig dem, der ikke ligefrem er under lederuddannelse. Jeg tror, at en indsats på det område vil være afgørende for, om man kan få noget fornuftigt ud af også at satse på lederuddannelsen. Det må jo erkendes, at vi i dag i den statslige sektor ikke har nogen generel personalepolitik, og jeg synes, at det er en af de ting, man er nødt til at diskutere. Regeringen er her inde på, at det drejer sig om pensionsforhold – det får i øvrigt forbløffende få bemærkninger i betragtning af, hvor afgørende pensionsspørgsmålene er for hele mobiliteten mellem det private og det offentlige arbejdsmarked.

Regeringen er også inde på nogle anciennitetsbetragtninger, og hvad ved jeg, noget, vi i øvrigt ikke er uenige i. Men det, som vel er afgørende, synes jeg ikke regeringen siger så meget om, nemlig: hvilke udviklingsmuligheder er der for personer i den offentlige

sektor? For hvis man sidder og er sur et eller andet sted, kan det jo godt være, at det er, fordi man har et dødkedeligt arbejde. Det har man haft i 20 år, og det kan man se frem til at have de næste 20 år. At man så skal være utrolig venlig, hjælper jo ikke så frygtelig meget på den generelle situation. Derfor handler det om i personalepolitik mere end noget som helst andet efter vores opfattelse at give nogle udviklingsmuligheder for dem, der er i den offentlige sektor, ikke bare på lederniveau, men også på alle mulige andre niveauer.

Måske handler det også om, at vi ikke altid skal give næser til dem, der gør noget, og ikke noget til dem, der ingenting gør. Det er jo sådan, at hvis man virkelig kommer frem med noget og så risikerer at lave nogle skævere ind imellem – og det kan man jo gøre, hvis man vover sig frem – får man også en over næbbet.

Endelig er det naturligvis – og det er det sidste punkt, regeringen nævner – afgørende, at man får en modernisering, også teknologisk set, af den offentlige sektor, og her er der jo nogle rapporter, som jeg håber regeringen vil studere, om, hvor galt det kan gå, hvis man ikke tager medarbejderne ind, når man indfører teknologien i den offentlige sektor. Så kan man være sikker på at få det forkerte, kan vi kalde det apparatvalg, styringsmetoder, og man får overhovedet ikke det ud af det, som man kunne få for alle de penge. Derfor må man straks fra starten, når man påtænker at indføre ny teknologi, hvad vi er tilhængere af, inddrage medarbejderne.

Konklusionen er altså, at det er vigtigt at tage fat, men at det er helt afgørende, hvilken overskrift det har, og jeg er glad for, at regeringen ikke som hovedoverskrift her havde besparelser og nedskæringer, men at man skulle prøve på at få en ny udvikling i den offentlige sektor.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Da jeg læste regeringens moderniseringsprogram, kom jeg til at tænke på historien om fjerer, der blev til fem høns – eller måske skulle man i virkeligheden sige hønen, der blev til fem fjær, for det her startede faktisk med nogle meget vidtløftige og meget stort opslåede planer om privatisering for godt og vel et år siden. Det var en mærkesag,